

- Aiemman Varjoihmiset -katkelman saaman palautteen innoittamana laitan tarinalle vähän jatkoa, mutta kokonaisuudessaan tämä kertomus on niin pitkä ja vielä keskeneräinen, että pelkkä kylmäksi jättävä katkelma tämäkin on. Näkee tästä kuitenkin sen, miksi ensimmäinen täällä julkaistu osa tuntui niin irralliselta. Se todella oli osa isompaa kokonaisuutta. XxxX Elina oli liian heikko hautaamaan Marcusta, mutta hän peitteli ruumiin lakanalla, jonka valkoisuus oli muuttunut sameankeltaiseksi ja pellavainen tuoksu, joka niissä oli ollut silloin, kun lapset vielä käpertyivät lämmönkaipuisina äitinsä kylkeä vasten, oli poissa. Hellassa kytävä hiillos jäähtyi ja viimeinen kirkkaanoranssi kekäle tummui yötä mustemmaksi, kunnes alkuillan pimeys oli yhtä sakeaa tuvassa kuin ikkunan takana. Kylmyys työnsi kohmettavat lonkeronsa seinien läpi, ilmassa tuoksui savu ja kostea puu. Meni kauan ennen kuin Elina sai tahdottoman vartalonsa taipumaan ja sormet sitomaan auenneen kengännauhan. Hän käänsi selkensä tuvan nurkassa lojuvalle elottomalle mytylle ja astui narahtavan kynnyksen yli. Pieniksi käyneet kengät upposivat rakeiseen lumeen. Elina ei potenut surua, hän vain tiedosti sen. Suru oli kuin ihoon pinttynyt tahra, syntymämerkki, jonka tunsi silloinkin, kun sitä ei nähnyt. Hän oli elänyt ahtaasti surunsa vuoksi, mutta lapsen mieli oli sopeutuva ja elämäntahto kyti vahvana heikossakin sydämessä. Hän kasvoi ja oppi, vaikka suru veti häntä kasaan. Kahlatessaan pihan poikki kohti umpeutuvaa pihatien uraa, Elina kiskoi irti vihmoja, juuria, ja kahleita, jotka purivat ihoa ja raastoivat mieltä, mutta jokin hänen rinnassaan sykki voitonriemuisena ja vapaana. Puiden väliin jäävän kapean väylän yllä koko päivän jäistä vettä vihmonut taivas täyttyi tähdistä. Yöpakkanen jäädyytti puut ja kovetti lumipeitteen, mutta pienet jalat puhkoivat määrätietoisesti koskematonta lunta. Pihatie loppui leveämpään hiekkatiehen, joka kesäisin pölysi kevyenä tomuna autonrenkaiden alla. Elina muisti tuulilasin läpi paahtavan helteen ja huulilla maistuvat suolaiset hikikarpalot äidin kaasuttaessa kohti kaupungin jäätelökioskeja ja valossa kylpevää merenrantaa. Silloin taivas oli sininen ja äiti eloisa kuin perhosparvi. Veli selitti koko matkan, kuinka hän edelliskesänä hyppäsi keinusta puunlatvaan asti, ui rannan kauimmaiselle kivelle, ja poltti selkensä niin, ettei voinut nukkua viikkoon. Veli muisti paljon asioita, joita Elina ei muistanut, mutta jotkut asioista olivat sellaisia, ettei niistä saanut puhua. Kun Marcus puhui ohi suunsa, äiti loi takapenkille varoittavan katseen, jonka vakavuus vaihtui pian nauruksi. Sellainen äiti oli, pulppuava ja iloa täynnä. Kun Elina sinä iltana katsoi metsäisten kumpujen taakse katoavaa tietä, kesän helle ja mullan tuoksu tuntui yhtä kaukaiselta kuin kylmää valoa loistavat tähdet. Oli aikainen kevät. Lumi oli vetäytynyt soratien reunoilta ja paljastanut kasaan kaatuneet kuolleet heinät ja puoliksi maatuneet lehdet, mutta vaikka aamujen kaarevat kannet olivat kuulaat ja valkenivat varhain, yö oli pimeä ja kylmä. Iltaisin pakkasen jäädyytti vesilammikot ja etäällä siintävän järven jää pidätti vettä kuorensa alla.